

Сущенко Едуард,
гр. 04-13 (II курс (програма навчання СПТУ);
професія: муляр, електрозварник ручного зварювання)

Я – українець!

Я вважаю себе українцем не тільки тому, що у мене український паспорт, а й тому, що я народився на цій землі. Тут народились мої мама й тато, жили мої предки. Я люблю Україну за її солов'їну мову, за гарні річки, поля, ліси. За те, які у нас були чудові поети-патріоти, такі як Тарас Шевченко, Леся Українка, Іван Франко. І таких, як вони, багато. Мені подобається український народ за те, що він справедливий, хоч і не завжди добрий, але сміливий, відважний. Доказом цього є Майдан та ті люди, які зараз воюють за нашу Україну.

Я виріс у селі і тому знаю, яка родюча українська земля, які смачні дає плоди. Я навчався в українській школі, завжди говорив українською мовою, навіть тут, у міському училищі, хоч мої однокласники-шосткинці і підсміювались наді мною за це.

На мою думку, всі громадяни нашої Батьківщини повинні розмовляти національною мовою. Якщо це не так, то чому ж тоді в Росії, наприклад, говорять російською, а не українською, а в будь-якій іншій країні – теж своєю державною мовою?

Я пішов навчатися на електрозварника-муляра тому, що хочу стати майстром у будівництві, будувати гарні будинки на цій землі. А зараз такий час, що після війни моя професія буде дуже вигідною і забезпечить моє майбутнє.

Я хочу знайти собі гарну дружину-українку, і коли в мене будуть діти, то я виховую їх справжніми патріотами нашої країни. Ось чому я вважаю себе українцем.

Колодій Марина,

гр. 07-14 (I курс (програма навчання ТУ);

професія: оператор комп'ютерного набору,

секретар керівника (організації, підприємства, установи)

Я – українка!

Україна – моя Батьківщина, бо народилась я на цій землі. Моя рідна мова – російська, я люблю твори російських письменників, а українкою називаю себе насамперед тому, що вважаю себе громадянкою цієї держави. Мені жити в цій країні, здобувати тут вищу освіту, працювати. Тому я із задоволенням вивчаю українську мову, історію своєї країни.

Те, що я з Донецька, не означає, що я не повинна любити Україну. З давніх давен нашу країну поділяли на правобережну та лівобережну, на західну і східну, але, пройшовши через усі перешкоди, Україна вже 23 роки незалежна. Захід і схід об'єднались, Донецьк і Львів – це одна країна. І я пишаюся тим, що є корінною донеччанкою і що люблю свою країну.

Я вірю в те, що наші нащадки, остаточно подолавши всі негаразди, з гордістю будуть носити звання громадянина України, підкріплюючи його добрими справами, турботою про власні рідні місця та про країну взагалі. Засяють над нашою землею жовто-блакитні кольори сонця і неба. І буде наша гарна Україна сяяти яскравими іскрами поміж іншими європейськими народами!